

Sygnatura akt II K 1596/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Anna Walter

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 I 2015 roku sprawy

B. Z. z d. B.,

córki S. i E. z d. R.,

urodzonej w dniu (...) w J.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 30 października 2014 roku w M. na ulicy (...), kierowała w ruchu lądowym samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym przy pierwszym badaniu urządzeniem kontrolno-pomiarowym 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. ustala, iż oskarżona B. Z. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, co wypełniało znamiona z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k., warunkowo umarza wobec niej postępowanie na okres 2 (dwóch) lat próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k., orzeka wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku;

III. na podstawie art. 67 § 3 k.k., orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k., na poczet orzeczonego wobec oskarżonej zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania jej prawa jazdy od 30 października 2014 roku do 13 stycznia 2015 roku;

V. na podstawie art. 627 k.p.k., zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 170 złotych, w tym, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierza jej 100 złotych opłaty.

Sygnatura akt II K 1596/14

UZASADNIENIE

Przed północą 29 października 2014 roku B. Z., mieszkanka M., piła alkohol. Następnie wsiadła do samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i około godziny 00:10, 30 października 2014 roku kierowała nim po ulicy (...) w M.. Miała wówczas 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia B. Z. k. 9,

notatka urzędowa k. 1,

protokół badania trzeźwości k. 2,

kopia prawa jazdy k. 4)

B. Z. nie była dotąd karana za przestępstwa.

(dowód: dane o karalności k. 7)

Oskarżona w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego czynu. Odmówiła składania dalszych wyjaśnień. Jej oświadczenie o przyznaniu się znajduje potwierdzenie w protokole badania jej trzeźwości oraz notatce urzędowej, z których wynika stężenie alkoholu w wydychanym przez nią powietrzu, jak również miejsce i przyczyna kontroli drogowej. Brak jest powodów do podważania wiarygodności oskarżonej.

Podstawą do ustaleń faktycznych w sprawie uczyniono też dokumenty w postaci: notatki urzędowej, protokołu badania trzeźwości oraz danych o karalności oskarżonej i kopii jej prawa jazdy. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Ich rzetelność nie była kwestionowana w czasie postępowania.

Oskarżona przyznała, iż to ona około godziny 00:10 w dniu 30 października 2014 roku kierowała samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po ulicy (...) w M.. Potwierdziły to pozostałe dowody zebrane w sprawie. Sprawstwo oskarżonej w tym zakresie nie budziło więc wątpliwości.

Z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżona 30 października 2014 roku kierowała samochodem marki R. (...) po ulicy (...) w M.. Prowadziła więc pojazd mechaniczny po drodze publicznej. Miała wówczas 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc znajdowała się w stanie nietrzeźwości, zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. Jej zachowanie wypełniało zatem znamiona z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżona w czasie zdarzenia nie znajdowała się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby jej swobodę działania lub podejmowania decyzji. Nie miała na jej zdolność do zawinienia wpływu nietrzeźwość, skoro B. Z. sama wprawiała się w ten stan, upojenie nie przyjęło formy patologicznej. Dlatego oceniono, iż jej wina w odniesieniu do przypisanego czynu była niewątpliwa.

Z tych powodów ustalono, że oskarżona w dniu 30 października 2014 roku w M. na ulicy (...), kierowała w ruchu lądowym samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym przy pierwszym badaniu urządzeniem kontrolno-pomiarowym 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co wypełniało znamiona z art. 178a § 1 k.k.

Společną szkodliwość czynu oskarżonej oceniono jako niższą niż przeciętna. Ma na to wpływ stosunkowo niskie natężenie jej nietrzeźwości oraz kierowanie samochodem w nocy po ulicy w M.. B. Z. nie znajdowała się w stanie istotnego upojenia alkoholem, a więc nie miała znacznie upośledzonych funkcji rozumienia zachodzących wokół niej zdarzeń oraz reagowania na nie. Nadto poruszała się w miejscu, gdzie ruch pojazdów i pieszych około północy jest zwykle nikły, a więc zagrożenie dla innych osób, powodowane przez nią, było niewielkie. Z dostępnych dowodów wynika też, iż kierowała samochodem jedynie na krótkim odcinku, a więc stwarzała swoim zachowaniem niebezpieczeństwo niezbyt długo. Okoliczności te oznaczają, że zagrożenie dla innych uczestników ruchu, wynikające z jej czynu, było małe. Brak jest przy tym okoliczności podnoszących społeczną szkodliwość jej czynu.

Stopień zawinienia oskarżonej oceniono jako przeciętny. Brak jest okoliczności, które podnosiłyby go lub obniżały.

Przy kształtowaniu formy odpowiedzialności oskarżonej, Sąd wziął pod uwagę również jej dotychczasowy tryb życia i, w niewielkim stopniu, jej postawę w czasie postępowania. Oskarżona pracuje jako bibliotekarka, jest mężatką, wychowuje dziecko. Prowadzi więc prawidłowy tryb życia, przestrzega prawa i dostosowuje się do norm współżycia społecznego. W czasie procesu od początku przyznawała się do popełnienia zarzucanego czynu, przystała na

wymierzenie proponowanej kary. Nie chciała zatem przedłużać postępowania, godziła się na poniesienie narzuconych konsekwencji własnego zachowania. Pozwala to na ocenę, że jest osobą niezdemoralizowaną, dla której oceniane działanie było incydem i która nie wymaga przez to surowych środków oddziaływania do osiągnięcia celu wychowawczego i prewencyjnego.

Zarzucany oskarżonej czyn zagrożony jest karą do dwóch lat pozbawienia wolności. B. Z. nie była dotąd karana za przestępstwa. Spełnia więc formalne warunki do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Z podanych wyżej okoliczności wynika, iż takie rozstrzygnięcie będzie środkiem zdolnym spełnić wobec B. Z. cele, wyznaczone w art. 53 § 1 k.k. Samo prowadzenie postępowania było dla niej represją, podobnie jak zatrzymanie prawa jazdy. Już to spowoduje u niej poprawę zachowania, przekona o nieopłacalności naruszania zasad porządku prawnego. Poddawanie próbie w wyznaczonym okresie będzie dodatkowym obciążeniem, a przy tym pozwoli na ostateczne zweryfikowanie przyjętej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dlatego też zdecydowano o warunkowym umorzeniu wobec niej postępowania. Uwzględniając wagę jej czynu, jak również przeciętny stopień zawinienia, okres próby wyznaczono na 2 lata. Dopiero po tym czasie będzie można stanowczo określić, czy powróci ona do konsekwentnego, bezwarunkowego przestrzegania prawa.

Biorąc pod uwagę natężenie nietrzeźwości oskarżonej w czasie zdarzenia, Sąd zdecydował o orzeczeniu wobec niej, na podstawie art. 67 § 3 k.k., zakazu prowadzenia pojazdów. Będzie on dodatkową dolegliwością dla B. Z., bezpośrednio związanym z naruszonym przez nią dobrem chronionym prawem, ma szansę przez to spowodować dodatkowe efekty w zakresie wychowania jej do przestrzegania prawa. Za wystarczający okres obowiązywania zakazu uznano rok, biorąc pod uwagę niewielkie niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego, spowodowane przez oskarżoną. Zakresem zakazu objęto pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym, a więc pojazdy tego rodzaju, jakim poruszała się B. Z. w czasie zdarzenia. Na poczet zakazu zaliczono, na podstawie art. 63 § 2 k.k., okres zatrzymania jej prawa jazdy od 30 X 2014 roku do 13 I 2015 roku.

Nadto Sąd przyjął, iż zasadnym będzie orzeczenie wobec oskarżonej na podstawie art. 67 § 3 k.k. świadczenia pieniężnego. Dotknie to interesów B. Z. w innym zakresie, niż pozostałe zastosowane środki i przez to wszechstronnie będzie na nią oddziaływało, osiągając skutecznie skutek prewencyjny. Jego wysokość określono na 500 złotych – będzie w tym wymiarze odczuwalne dla oskarżonej, nie będzie natomiast stanowiło dla niej zbyt dużego obciążenia – zarabia ona 1.300 złotych miesięcznie, ma syna na utrzymaniu.

Na podstawie art. 627 k.p.k., mając na uwadze treść art. 629 k.p.k., zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 170 złotych, w tym, na podstawie art. 7 ustawy z 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzono jej 100 złotych opłaty.